

ע"פ 8630/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8630/14

כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט מ' מזוז

לפני:

פלוני

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על ההחלטה (מיום 23.6.2014) וגזר דין
(מיום 4.11.2014) של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתיק פ"ח 48689-03-13 שנינת על ידי כב' סג"נ יעקב
צבן וככ' השופטים רפי קרמל ורבקה פרידמן-פלדמן

ו"ט בתמוז התשע"ו (25.7.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד ציון אמיר; עו"ד ענת הדד

בשם המערער:

עו"ד עדן צימרמן

בשם המשיבה:

פסק דין

השופט צ' זילברטל:

עמוד 1

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' סגן הנשיא י' צבן והשופטים ר' כרמל ו-ר' פרידמן-פלדמן) שנית בתפ"ח 48689-03-13 (הכרעת דין מיום 23.6.2014 וגזר דין מיום 11.11.2014), בגין הורשע המעורר בעבירות אינוס, מעשה סדום ותקיפה – قولן כלפי אשתו לשעבר (להלן: המתלוונת) – וכן בעבירה של נישואין עם קטינה, ובכין האמור נגזרו עליו, בין היתר, עשר שנות מאסר לRICTיו בפועל. הערעור מופנה כלפי הרשעה, ולהליפין כלפי עונש המאסר שנגזר על המעורר.

כתב האישום

1. על-פי המתואר בכתב האישום, המעורר, יליד 1986, והמתלוונת, ילידת 1997, נישאו בחודש ינואר 2012, עת הייתה המתלוונת בת 15 שנה. בתקופה שבין חודש פברואר 2012 ועד ליום 22.2.2013 לערך, ביצע המעורר במתלוונת עבירות שונות, כאמור להלן. המתלוונת התגוררה עם המעורר בabitם המשותף (להלן: הבית) במשר חודשיים לאחר נישואיהם, ולאחר מכן שבה לבית הוריה בעקבות התנהגותו כלפייה. בהמשך שבה המתלוונת לבית מידי פעם והתגוררה עם המעורר לתקופות של מספר ימים עד מספר שבועות בכל פעם, אך לבסוף חזרה שוב לבית הוריה מפאת התנהגותו. העבירות, שיתוארו להלן, בוצעו על-פי רוב בבית, אלא אם יצוין אחרת.

2. כתב האישום מתאר כי במהלך התקופה האמורה, בתדרות של פעם בשבוע עד שבועיים, נקט המעורר באלימות כלפי המתלוונת, הכה אותה בפניה ובגוף. במועד שאין ידוע בבדיקה למשיבה, בחודש פברואר 2012 או בסמוך לכך, בעת שהמתלוונת והמערער שהו בבית הוריו, התעמתה עמו המתלוונת על רקע של תמנות ארוסתו לשעבר שמצאה במכשיר הטלפון הנייד שלו – ובתגובה המעורר צעק עליה, קיליל אותה, השליך כסא לעברה, סטר לה פעמיים בפניה וירש אותה מהחדר. שכבועיים לאחר מכן, במועד שאין ידוע בבדיקה למשיבה בסביבות חודש אפריל 2012, תקף המעורר על פניה עם שתי ידיים. בהמשך, במועד שאין ידוע בבדיקה למשיבה בסביבות חודש אפריל 2012, תקף המעורר את המתלוונת, שהייתה אז בהריון, משומם שלא אהב את האוכל שהכינה עבורו. המעורר קיליל אותה, צעק עליה, רדף אותה מטבחו, שהייתה אז כבן 4 חודשים. המתלוונת התישבה בסלון הבית עם התינוק והפעילה את הטלויזיה. המעורר קיליל אותה מטבחו חדר השינה, ולאחר מכן ניגש לסלון, כיבת את האורות ואת הטלויזיה, ובعود היא ישובה על הספה ומחזיקה את התינוק הכה אותה בפניה בסטיירות ובאגוף. כשהחל התינוק לבלוט נתן לו המעורר מכח בגבו, ולאחר מכן חזר למיטה. כעבור מספר שעות פונתה המתלוונת לטיפול רפואי בבית החולים, ואבחנה כסובלת מADMOMיות ונפיחות בפנים, שפושף ליד עין ימין, כאב ונפיחות בכך ידה השמאלית וכאבים ברגלים.

עוד תואר כי במהלך התקופה, בתדרות של כל יום או יומיים,অנס המעורר את המתלוונת וביצע בה מעשי סדום. במקומות רבים שאינם ידועים בבדיקה, החדר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוונת בכוח, תוך הטעלות מצעיקותיה ומקשותיה שיפסיק את מעשייו, וכן נהג, במהלך האינוס, להכותה, למשוך בשיערה, ולנסוח את שדייה באופן שהסביר לה כאב והותיר סימני חבלה בגופה. כן נהג לTrap את ראשה ולהחדר בכוח את איבר מינו לפיה. במספר הزادניות ביקש להחדר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוונת, אך היא הרחיקה אותו בצעוקותיה. נכון כל האמור, הואשם המעורר בעבירות אינוס בנסיבות חמירות לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין,

התשל"ג-1977 (להלן: החוק) (מספר עבירות); מעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-(4) לחוק (מספר עבירות); תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 בצוירף סעיף 382(ג) לחוק; תקיפת קטיין בידי אחראי לפי סעיף 2(ב)(2) לחוק; עבירות נשואין עם קטינה לפי סעיף 2(א) לחוק גיל הנישואין, התש"ט-1950 (להלן: חוק גיל הנישואין).

פסק דין של בית המשפט המחויז

3. ביום 23.6.2014 הרשיע בית המשפט המחויז את המערער, לאחר שמייעת ראיות, בכל אשר יוחס לו בכתב האישום, למעט העבירה של תקיפת קטיין בידי אחראי (וזאת משומם שהמתלוננת הבהירה בעדותה שהמערער לא היכה את בנים התינוק). בית המשפט מצא את גרסת המתלוננת מהימנה, הצביע על חיזוקים שונים לגרסתה, ודחה את גרסת המערער, שטען כי מדובר בתלונות שווא, המונעת מרצונתה של המתלוננת לנקים בו על יחסו המונכר כלפייה, וכן ממניע כספי. טענה מרכזית שהעללה המערער בהקשר זה הייתה כי מכתבו תביעה שהגישה המתלוננת נגדו לבית הדין השערוי עלולה הייתה מוכנה להישאר עמו בתנאי שיתן לה זהב וכיסף, והדבר מעיד על קיומו של מניע כספי להגשת תלונתה. בית המשפט דחה טענה זו, בהדגשו כי לא ניתן לנתק את ההליכים בבית הדין השערוי מהסיטואציה המורכבת בה הייתה נתונה המתלוננת, שביקשה בתחילת נסوت לשיקם את נשואיה, חרף מעשי המערער, ורק "כאשר כלו כל הקיצין, לא הייתה מוכנה לסבול עוד".

אשר לעדות המתלוננת בבית המשפט, צוין שזו אמנם נמסרה במצטצום ובקיים, אך חשפה את מערכת היחסים הקשה בין בני הזוג, בגדירה נקט המערער באלים כלפי המתלוננת כל אימת שהתנהלותה לא מצאה חן בעיניו, הותיר סימנים בגופה, וכן נהג בה באופן אלים במסגרת יחסי המין, לא כיבד את רצונותיה בעניין ופעמים רבות פעל בנגד להסכמה. בהתאם להוראות סעיף 54א(ב) לפיקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה), נימק בית המשפט מה הניע אותו להסתפק בעדות המתלוננת, שהוא "עדות יחידה של הנפגע", לצורך הרשות המערער. צוין שהמתלוננת העידה בפני בית המשפט כשהייתה כבת 17, זמן לא רב לאחר האירועים, ושניכר כי עדותה הייתה עברורה מכאייה ומעוררת מבוכה, בשל הקושי לחזור ולתאר את מעשי המין האמורים. בית המשפט התרשם שהמתלוננת אינה מוגעת מיצר נקם, ושאין זה סביר שהייתה מעידה נגד בעלה את שהעידה רק כדי לקבל זהב וכיסף, כפי שנטען. בית המשפט מצא שnoch האמור ניתן להסתפק בעדות המתלוננת לצורך ההרשעה, והואוסיף שקייםים תמכין לעדותה בדמות עדויותיהם של הוריה ואחד מדודיה. אמןם, כך ציין, האחרונים לא היו עדים למשדי האלים שבייצעו המערער במtalוננט, אך היא סיפרה להם על האלים בסמוך למועד התרחשותה, ולאמה גם ספרה שיחסיו המין כללו אלימות פיזית והראתה לה סימני נשיכות בחזה.

לצד עדותה הנ"ל של המתלוננת בפני בית המשפט, אותה מסירה כאמור במצטצום יחסית בעקבות הקשי הכספי שהדבר עורר אצלה, בית המשפט הסתמך גם על שתיים מאמרותיה במשפטה: הודיעתה הראשונה מיום 11.3.2013 שעה 13:03, בה העידה בנוגע למשדי האלים בלבד; והודיעתה השנייה מיום 11.3.2013 שעה 15:42, אשר בשונה מהודיעתה הראשונה נמסרה בפני חוקרת, ובה העידה המתלוננת בפירות אודות מעשי המין שביצע בה המערער (ת/9 ו-ת/10, בהתאם). כן נסמך בית המשפט על דברי המתלוננת במסגרת עימות בינה לבין המערער שנערך ביום (ת/13). בהתאם לחיריג לכלל הפסול עדות מפי השמועה, הקבוע בסעיף 10א לפקודה, ובשים לב לסתורוב

המתלוננת להшиб בעדותה על שאלות לא מעtot שגעו בمعنى המין, ולמיוט הפרטים שסיפקה ככלל, קיבל בית המשפט את הודיעתה במשטרה כראיה לאמתות תוכנן. בהמשך לכך, נמצא מהימן התיאור המפורט של המיעוטים שסיפקה בהודיעתה השנייה במשטרה (ת/10), לפיו המערער נהג להבהיר את איבר מינו בכוח לאיבר מינה אגב שימוש באלים, לרבות משיכה בשערות ונשיכות בחזה, וכן נהג לכפות עליה בכוח למצוץ את איבר מינו עד הגיעו לפורקן. הודגש שתדיירות המעשים הייתה גבוהה, שהם נעשו ללא הסכמה ובניגוד לרצונה של המתלוננת, ושבכך המערער "ראה בה, הלכה למשה, משומח חוץ הנחון לשימושו". טענת המערער, לפיה המתלוננת לא החזינה את א-הסכמה למעשים המיניים ولكن לא התקיים אצלן ייסוד הנפשי הנחוץ להtagבשות עבירות המין, נדחתה. הtoutem, כי הגם שבחלק מהמקרים המתלוננת הסכימה כפי הנראה לקיום יחסי המין, וסבירה בשקט' במהלכם על-מנת לרצות את המערער ולקיים את חי הנישואין - במקרים אחרים היא הביעה את אי-הסכמה באופן מפורש, בצעקות ובעכסי, והמערער לא שעה לכך.

בית המשפט ציין שלמעשה אמרות המתלוננת קבילות מלאה מכיוון שאימצה ואישרה בעדותה את שאמורה בהודיעתה במשטרה, וזאת אף בלי שיידרש לקבלן מכוח הוראת סעיף 10א לפוקודה כאמור, ועל-כן אין דרישות נוספת ראיית מסוג חיזוק כפי שמורה סעיף 10(א) לפוקודה. אולם, נקבע שאף בהנחה שמדובר באמרות חז' שאכן טוענות חיזוק ראייתי - האמרות קבילות. זאת, שכן קיימים בעניין דבר לחיזוק: הן בעדות המתלוננת בבית המשפט, הן בפרטים שמסירה להוריה ולאחד מדודיה כפי שעולה מעדויותיהם, והן בתעוזות הרפואיות שהתייחסו לאלים והוגשו לבית המשפט. לבסוף, בעניין העבירה לפי סעיף 2(א) לחוק גיל הנישואין, נדחתה גרסת המערער לפיה לא ידע את גילה של המתלוננת כאשר נישאו. הודגש שתאריך לידתה צוין במפורש בתעודת הנישואין, שהוגשה לבית המשפט בהסכמה הצדדים והמערער חתום עליה, מה שסותר את גרסתו ועולה בקנה אחד עם עדויות המתלוננת ואמה.

4. בגזר הדין, שנitin ביום 11.11.2014, נדון המערער למאסר בפועל לתקופה של עשר שנים, שתחלתה מיום מעצרו; ל-12 חודשים על-תנאי, אותן ירצה אם יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה מסווג פשע; וلتשלום פיizio למתלוננת בסך של 30,000 ש"ח. בית המשפט עמד על חישובתו של הערך המוגן בכל הנוגע לעבירות מין, הוא האוטונומיה של האישה על גופה ועל רצונותיה, ציין שעבירת האינוס נמנית על העבירות חמורות בספר החוקים, ושהחוק קף קבע בגיןה, באופן חריג, עונש מינימאלי. כן הוטעם כי תכליתו של חוק גיל הנישואין היא הגנה על שלום של קטינים ומונעת נישואי בoser. בשים לב כאמור, לכך שעסקין באלים מינית ופייזית שהמערער הפעיל כלפי אשתו הקטינה, למדיניות הענישה המכמירה הנווגת במקרים דומים, וכך שהמערער הורשע גם בעבירה לפי חוק גיל הנישואין - נקבע שמתחם העונש הכללי בגין העבירות נע בין 7 ל-13 שנות מאסר בפועל (בגזר הדין נרשם כי המתחם הוא "בין 17 ועד 13 שנים", אך נראה כי מדובר בטעות דפוס, והכוונה, ככל הנראה, היא למתחם הנקבע לעיל). בהמשך, נוכח העובדה שהמערער לא נטל אחריות למשעו החמורים, ובהתחשב בכך שהוא עבר פלילי לבנוני (נכיסיה לקולא), מצא בית המשפט להעמיד את עונשו על עשר שנות מאסר בפועל, בצוירוף יתר רכיבי העונש שנמנו לעיל. לשלהות התמונה יזכיר, כי עובר למתן גזר הדין עדכנה המשיבה שהמתלוננת לא שיתפה פעולה לצורך הגשת תסקير או הצהרת נפגע עבירה.

תמצית טענות המערער

5. לשיטת המערער יש לזכותו מכל אשמה, ולהלופין להורות על ביטול עונש המאסר שהושת עליו. בוגע להכרעת הדין, המערער מעלה טענות שונות ומגוונות המתפרשות על פני עמדים רבים, ולהן יבואו אף עיקרי הדברים. ביחס לשיקול דעתה של ערכאת הערעור, ציון כי כלל אי-התערבות אינו מוחלט, וכי מכיוון שבמקרה דנא נסמכה הערכאה הדיוונית על שיקולי היגיון וסבירות, ולא קבעה ממצאי מהימנות מפורשים ביחס למタルוננט ולמערער על-סמן התרשומות בלתי אמצעית מדויוקיהם, מתבטל יתרונה המובנה ונפתח פתח רחב מהרגיל להתערבות ערכאת הערעור.

לענין עבירות האלימות, המערער מפנה לסתירות רבות בගסת המタルוננט, שיש בהן לדידו כדי להטיל ספק במהימנותה, וטווען שספק זה מטעור גם בעת בחינת הדברים במבחן היגיון וסבירות. המערער מפנה את תשומת הלב להתנהלותה של המタルוננט בעדותה, ובפרט לכך שנגאה להסיט את פניה מהשופטים כshedibra וنمנעה לא פעם מהשיב באופן ענייני לשאלות ישרות ובהירות. Natürlich, שמדובר המタルוננט לפיהם האלימות בה נקט המערער כלפייה הייתה "סוג של צחוק", לעומת שלא התקיים אצלו היסוד הנפשי הנדרש על-מנת שניתן יהיה ליחס לו עבירה תקיפה; וכן שהעובדה שהתקשר להזעיק את דודיה ואף הציע לקחתה לבית הוריה מלמדת על חפותו, שכן לא מתאפשר על הדעת שהוא עשה כן לאחר שלכאורה הפליא בה מכותו. כן Natürlich שהעובדה שהタルוננט חרזה בה מהגרסה שמסרה במשטרת אודות האלימות שביצעו בבעם התינוק, מה שהוביל לזכוות מעבירות תקיפת הקטין, משליכת על מכלול עדותה, וראוי היה שבית המשפט יתנו דעתו לכך. בכלל, Natürlich שהタルוננט הציגה עצמה באופן מטענה כאישה חלה שספגה מהלומות מעבה, בעוד ש לדעת המערער דבריה בעדותה מגלים שהתנהגה לא פעם בכוכניות ובאסטרטיגיות כלפיו, בעוד הוא שומר על איפוק מולה.

לענין עבירות המין, המערער טוען שנגאה לךים עם המタルוננט יחס מיון בכוח החל מתחילה נישואיהם ובמהלך כל התקופה והタルוננט הסכימה לכך, כפי שעולה גם מגרסתה שלה. לטענתו, "בשום שלב במהלך נישואיהם, ובעת קיום יחסי המין, המタルוננט לא גילתה 'שינוי לבבות'", ולכן לא מתקיימים יסודות עבירת האינוס. בהקשר זה Natürlich כי מעדות המタルוננט על מקרים בהם הביעה התנגדות למעשים מינניים מסוימים (ובפרט ביחס לניסיונו לךים עמה מיון אנאלי), ניתן ללמוד שהוא ידעה כיצד להרחק את המערער, כשרצתה לעשות כן", והמסקנה מכך היא שיחסו המין שתוארו לעיל נעשו בהסכמה המלאה. לדעת המערער, המタルוננט אינה "עדת שותקת" כפי שטיוגה בית המשפט, ולשיטתו סירובה לפרט אודות מעשי המין לא נבע ממボכה או חוסר נזחות, אלא מכך שגרסתה אינה אמת. כן Natürlich שהיה על בית המשפט לקבוע כי כבישת גרסתה בנושא זה, בשלבים שונים לאורך ההליך, פוגמת במשקל עדותה.

כלל, המערער טוען שהמשיבה לא עמדה בנטול ההוכחה המוטל עליה ולא הוכיחה מעבר לספק סביר את המioxוס לו בכתב האישום; וכן שחקירתה הראשית של המタルוננט נעשתה לרוב בדרך של הצגת שאלות מדריכות ומשכך היה על בית המשפט לחיב את המשיבה לשאת בנטול ראייתי גבוהה מהרגיל. נכון כל האמור גורס המערער שגרסת המタルוננט אינה מהימנה, ומולה הוא מציב את גרסתו לפיה מדובר בתלוונת שווה, שהמניע העיקרי להגשתה הוא העלבון שחשוה המタルוננט כתוצאה מיחס מנוכר וחוסר כבוד שהפגין כלפייה, כאשר מנייע נוספת הוא האינטראס הרוכשי של משפחתה. לטענתו, אין בנמצא כל חיזוק לגרסת המタルוננט, והחיזוקים עליהם נשمر בית המשפט במסגרת הרשותו תומכים, להבדיל, בגרסתו שלו. לבסוף, Natürlich שהוא מקום לזכותו מהဟירה שלו חוק גיל הנישואין מטעמי הגנה מן הצדקה. ראשית, המערער טוען לאכיפה ברנית, שכן בשונה ממנו, עורק הנישואין והורי המタルוננט לא הושמו בעבירה, הגם שהיו מעורבים בנישואין וידעו את גיל המタルוננט. בנוסף, Natürlich שלא ידע כי בעצם נישואין, שאושרו בבית הדין השראי, הוא עובר עבירה פלילתית, וshedibra בטיעות סבירה בהבנת הדין.

6. אשר לגור הדין, המערער טוען שהוות עליו עונש "מופלג בחומרתו" שאינו עולה בקנה אחד עם ההחלטה בנסיבות. בפרט, נטען שבית המשפט שגה משלא התחשב במספר שיקולים לקולא, ובهم מרכיבותה של מערכת היחסים בין בני הזוג; המסתירים הלא-עקבים שמסירה המתלוננת בעדותה בגין מעשים המינימים; העובדה שלא היו אלה עבירות המין שהובילו אותה לעזוב את הבית ולפנות למשטרה; החלטת המשיבה שלא למסור את עדות המתלוננת לעניין העונש; ועכט העובדה שהאחרונה לא שיתפה פעולה לצורך הגשת תסקير. המערער הוסיף שבית המשפט שגה כשלא ייחס משקל לכך שהמשיבה "לא הציגה כל ראייה חיונית, בזמן אמת, על סימני האלים", למעט תעודה רפואייה ביחס ליום 22.2.2013. לעניין עבירות נישואי הקטינה, נטען שהיא על בית המשפט להתייחס לרצונו להתגרש מהמתלוננת כנисבה לקולא, על-פי הוראת סעיף 4 לחוק גיל הנישואין. לבסוף צוין שהמעערער הוא בן 28, נודר עבר פלילי רלבנטי וזה מסרו הראשון.

בדין שנערך בפניו שב בא-כח המערער על עיקר הטענות, וביחוד הדגיש שהכרעת הדין נעדרת קביעות מפורשות לעניין מהימנותם של המתלוננת ושל המערער. עניין זה חורה במוחך, כך הוטעם, נוכח אופי התקיק ואופי המעשים המינימיים המโยחסים לערער, והוא דגש שיש לבחון מעשים אלה על רקע פורי הגיל והניסיון המיני בין בני הזוג, והעובדה שמדובר בנישואי בוסר. בגין גזר הדין, הדגיש בא-כח המערער שבית המשפט אימץ את כתב האישום כלשונו, חרף הפעורים הבוררים בין האמור בו לבין העולה מהעדויות השונות בכל הנוגע למשך התקופה שבני הזוג חיו ביחד, מ شأن האירועים עצם ותדירותם - מה שהוביל, לטענתו, לשגיאתו של בית המשפט כשהשיות על המערער עונש שאינו הולם את היקף המעשים המโยחסים לו.

עדות המשיבה

7. המשיבה סומכת ידיה על פסק דיןו של בית המשפט המחויז וגורסת שיש לדחות את הערעור, הן בעניין הרשעה, הן כלפי גזר הדין. צוין כי ככל, טענות המערער לעניין הכרעת הדין נוגעות בעיקר לקבעות עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחויז על יסוד התרומות בלתי אמצעית מן העדויות, בהן ערכאת הערעור תתערב אף במקרים חריגים, והדברים זוכים למשנה תוקף כשעסקין בעבירות מן. כן נטען כי ברבות מטענותיו המערער נתפס לפרטים שאינם בקשר האירועים ושאין בהם כדי להשליך על מהימנות המתלוננת, אשר "סביר והגיוני שאינה זוכרת במרקח של תקופה מהאורע ובעת עדות שהיא מאוד טעונה וקשה לה מבחינה نفسית, פרט שלו או מועד זה או אחר" (סעיף 33 לעיקרי הטייעון). המשיבה חולקת על שנטען לעניין הצגת שאלות מדיקות בחקרתה הראשית של המתלוננת, בהדגישה כי המתלוננת תיארה באופן מפורט את השתלשלות האירועים, חזרה בעקבותיו לכל אורך ההליך על אירוע האלים, וכן על אירועי המין (ה גם שבאופן חלק נוכח הקושי שחוווה לתאר אירועים אלה), וצלחה את החקירה הנגדית, כשעדותה הייתה כנה ואوتנטית.

בעניין עבירות האלים, הודגש שמדובר המתלוננת מתברר היקפה הנרחב של האלים בה נקט המערער כלפיו, הדבר שבשגרה ובתלות במצבו רוחו, ושיש לדחות על הסף את טענתו כי לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש משום שהפעיל אלימים כלפי "בצחוק". לדעת המשיבה, צדק בית המשפט כמשמעותו הוריה ודודה של המתלוננת, וכן התעוזות הרפואיות, מהוות חיזוק לעדותה על מעשי האלים, וזאת ביחד לשני אירועי האלים בתים עזבה את הבית

ושבה לבית הוריה. בהקשר זה הפנתה המשיבה לדברי האם, שבמונח לשאלת מודיע לא לקרו את המתלוונת לרופא או צילמו את חבלותה, העידה כי חיכו שמשפטה המערער תבוא להتنצל ולהתפיס. דברים כנים אלה, כך נטען, שוללים את הטענה לקיומו של מניע כספי להגשת התלונה.

בנוגע לעבירות המין, לשיטת המשיבה יש לדוחות את הטענות בעניין כבישת עדותה של המתלוונת בנסיבות שלבים שונים של הפרשה. הודגש כי הדבר נבע מכך שהיא לספר על כך, באופן כללי וביחד בפני גברים (וזאת בשונה מעבירות האלימות), ולראיה עדות אמה, מההו חיזוק לגרסת המתלוונת בעניין מעשי המין בכלל, ולפיה המתלוונת סיפרה לאם על המעשים המוניים בשלב מוקדם יחסית, ואילו לאביה מעולם לא סיפרה על כך. צוין שהעדת המתלוונת בנושא עבירות המין גרמה לה למצוקה ולמבוכה והביאה אותה לדמעות, ושנוכח קשייה הסתפקה באימוץ דבריה המפורטים בנושא בהודעתה במשפטה (ח/10) ובעימות (ח/13), המלמדים על מעשי בעילה וסdom שבוצעו בה ללא הסכמתה, בתדרות גבוהה וגבב שימוש באלימות. בנוסף, לדעת המשיבה אין לקבל את טענת ההגנה לפיה המתלוונת הסכימה ליחסן מן הכללים שימוש בכוח ולא גילתה כל "שינוי לבבות" לעניין זה, שכן מדובר עולה במפורש שהוא מפרידה בין איורים בהם הייתה מוכנה 'לסבול בשקט', לבין איורים בהם הביעה התנגדות והמערער לא שעה לכך, וזאת כפי שצוין בהכרעת הדין.

המשיבה טוענת כי "גרסת המערער הן לעניין האלימות והן לעניין עבירות המין היא מופרכת ואינה מתישבת עם סיפור המסגרת, שאין לגביו מחולקת, עם פערי הגילאים והכוחות בין הצדדים" (סעיף 36 לעיקרי הטעון). צוין, כי לטענת המערער בנוגע לאירוע האלים אחרון, לפיה המתלוונת חזרה לבית עם פצע בעינה שנראה כמו עקיצה, אין כל אחיזה בחומר הריאות, וביחד היא אינה מתישבת עם התעוזות הרפואיות. כך הדבר, לפי המשיבה, גם ביחס לטענתו כי שמע את דודי המתלוונת מתכנים, ממניע כספי, להכוונה ולהעליל עליו שהרביץ לה; וכן ביחס לגרסתו לפיה המתלוונת היא שכפתה עליו לעיתים לקים יחסית מין, שהיא גרסה מופרכת. אף הטענה בדבר מנייע אישי שהוביל להגשת תלונה שווה אינה מתישבת, כך נטען, עם חומר הריאות, ואני מתתקבלת על הדעת נוכח המחריר החברתי והנפשי הגבוהה שמשלמת המתלוונת עקב התלונה. בעניין עבירת הנישואין, נטען שצדק בית המשפט כשקבוע, בשים לב לתעודת הנישואין ולעדויות המתלוונת והוריה, כי לא סביר שהמערער לא ידע את גיל המתלוונת כשהשניים נישאו; והוא הודגש שלפי העולתה לראשונה בערעור, ולגופה של הטענה צוין כי המערער ביצע עבירה זו לצד עבירות נוספות וקשות כלפי המתלוונת, וכן "שונה עניינו מזה של הורי המתלוונת וגובר האינטנס הציורי שבהעמדתו לדין גם בעבירה זו" (סעיף 42 לעיקרי הטעון).

8. בנוגע לגזר הדין, המשיבה סבורה שהושת על המערער עונש הולם את נסיבותיו הקשות של המקירה, ושאין הצדקה להטעבות ערכאת הערעור. צוין, בין היתר, שמדובר בעבירות מין ואלימות רבות שבוצעו במתלוונת קטינה ובמסגרת הנישואים, לרבות כשהיתה בהרion וכשהחזקה בחיקאה את התינוק, ושכתוצאה מהעבירות נגרמו לה חבלות. הודגש שבית המשפט ציין בבירור את השיקולים שעמדו נגד עניינו בעת גזירת הדין, עמד על חומרת העבירות ועל הנסיבות המחרירות הנ"ל, וקבע שהשיקול הרטעתי גובר ומחייב הטלת עונשיםכבדים ומשמעותיים. המשיבה חולקת על הטענה שהעדר תסקير קרובן הוא נסיבה לכאן, ומדגישה שבנסיבות כה חמורות מספיקים השכל הישר וההיגיון כדי להסיק שהמעשים פגעו באופן קשה ואכזרי בנפש הקורבן, אף בהעדר תסקיר. כן צוין שnocח חומרת המעשים, נסיבותו האישיות של המערער "מאבדות כמעט לחלוון את משקלן" (סעיף 46 לעיקרי הטעון).

בדיון בערעור עמדה באת-כח המשיבה על חשיבות המתרשות הבלתי אמצעית מהעדים בתיקים כגון התקין דנא, והטימה שחשיבות זו אף גוברת מוקם בו המתלוונת הייתה נתונה בסערת רגשות, ובית המשפט מחוזי חזה במו עינו בתנהלותה על דוכן העדים. עוד הודגש, כי אמינות דבריה של המתלוונת בעניין עבריות האלים, והראיות התומכות בעדות בנושא זה, משליכות גם על מהימנות דבריה בעניין מעשי המין. נטען, כי דזוקא העובדה שהמתלוונת לא הפריצה בתיאור האירועים מחזקת את מהימנותה (כך למשל כשצינה שאכן היו מקרים בהם הסכימה לקיום יחסי המין, וכן כמספרה שחרף ניסיונו לא עלה בידו של המערער לקיים עמה מין אנאלי לבסוף). יצוין, לשלמות התמונה, כי בהמשך לאמור בדיון עדכנה המשיבה ביום 27.7.2016 שהודעות המתלוונת במשטרה לא הוקלטו.

דיון והכרעה

9. לאחר העיון באתי לככל מסקנה כי יש לדוחות את הערעור, וכןAMLICH לחברי לעשות. כפי שיבואר להלן, לא מצאתי כי נפל פגם בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי או באופן הפעלת שיקול דעתו. אמנם, כפי שטען בא-כח המערער, בית המשפט לא ציין בפסק דין בלשון מפורשת ובהירה כי מצא את גרסת המתלוונת מהימנה ואת גרסת המערער בלתי מהימנה, כפי שאכן ראיו היה כי יעשה, אולם, האמור בפסק דין אינו מותיר כל ספק כי אלה היו ממצאים לעניין מהימנותם. זאת ועוד, אף לא שוכנעת שnposל פגם בממצאים לגופם, או שיש להעדיף את גרסת המערער על פני גרסת המתלוונת. לאחר שיעינתי בהודעותיה של המתלוונת במשטרה ובפרוטוקול הדיונים בבית המשפט המחוזי, צפיתי בסרטונים המתעדים את חקירות המערער (ת/1, ת/2 ו-ת/3) ואת העימות בין בני הזוג במשטרה (ת/13), מצאתי שאין בטענות השונות שהוצעו כדי לערער את גרעין גרסת המתלוונת.

על ממצאי עובדה ומהימנות ועל שיקול דעתה של ערכאה הערעור – כלל

10. המערער טוען כי במקורה דנא הסתמכה הערכאה הדינית על שיקולי היגיון וסבירות, ולא על התרומות בלתי-אמצעית מהעדים, ולכן קיים מרווה ממשי להתערבות ערכאה הערעור במקרים מסוימים. בכלל, ערכאה הערעור רשאית לבחון את ממצאי הערכאה הדינית ולהסיק מהראיות מסוימות מלאה שהסתיקה האחורה, וזאת בהתאם לאמור בסעיף 212 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 (ע"פ 99/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 640 (2000) (להלן: עניין יומטוביאן)), אך כאמור, בפסקה התגבש כלל אי-התערבות, שלפיו ערכאה הערעור תימנע ככל מהתערבות במצבים עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדינית, למעט במקרים חריגים (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205 (2002) (להלן: עניין נור)). הרצינול מabhängig כלל זה מבוסס על יתרונה המובהק של הערכאה הדינית, אשר שומרת ורואה את העדים, וביכולתה להתרשם بصورة מיטבית ממימונותם באופן בלתי-אמצעי. בהתאם לכך, מקום בו יתרונה זה מתבטל או מוצטמצם, יכול הדבר על ערכאה הערעור להתערב במצבים העובדה ומהימנות. כך הדבר, למשל, מקום בו הערכאה הדינית קבעה ממצאים בהתקפס על שיקולי סבירות או היגיון (כפי שקרה בענייננו, לשיטת המערער); או, כשהממצאים מתבססים על התרומות ממסמר, מחפץ או מעדות מצולמת, שכן ראיות שערכאה הערעור יכולה להתרשם מהן לא פחות טוב מן הערכאה הדינית (ראו עניין יומטוביאן, עם' 644-645; וכן ע"פ 3250/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 30 לפסק דין של השופט ע' ארבל (12.1.2012) (להלן: עניין פלוני)); וכן במקרים בהם נפלו "טעויות של ממש" באופן הערכת המהימנות, או שערכאה הערעור שוכנעה כי הערכאה הדינית לא יכולה להיות קבעה את הממצאים שנקבעו בהינתן הראיות הקיימות (עניין פלוני, פסקה

3 לפסק דין של הנשיא א' גורניס).

11. כאשר בעבירות בגין, המגמה היא לצמצם אף יותר את היקף התערכות עריכת הערעור במקרים, מთוך הבנה כי במקרים אלה גובר, ככל, משקל ההתרשות הבלתי אמצעית מהעדים, ובפרט מעדות המעורבים הישירים - נפגע העבירה והנאשם - שהם, לעיתים קרובות, היחידים היוכלים למסור עדות מקור ראשון על שהתרחש. הדבר נכון במיוחד במקרים בהם פרט לעדויות המעורבים לא הוצגו לבית המשפט ראיות נוספות, או שהראיות הנוספות שהוצגו אינם בעלות משקל רב לצורך קביעת מצאיו עובדה בנוגע להתרשות הפלילית (ענין פלוני, פסקה 28 לפסק דין של השופט ע'ארבל; וראו גם ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 89-83 לפסק דין של השופט י' עmittel (20.10.2010); ע"פ 5484/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.4.2012)). בצד מגמה זו, של צמצום היקף התערכות של עריכת הערעור במקרים עובדה ומהימנות כshed zbor בעבירות בגין, נוצר קושי הנובע מביטול הדרישה לתוספת ראייתית לעדות קורבן העבירה והסתפקות, תחת זאת, בדרישת ההנמקה, כפי שנקבע בסעיף 54א(ב) לפוקודה. כלל זה של דיני הראיות מגביר את החשש מפני הרשות שווה ומשליך על אופי הביקורת שתפקיד עריכת הערעור. בענין פלוני מתח הנשיא א' גורניס ביקורת על ישומה של החלט אי-התערכות, בציינו כי השימוש בין ההחלטה של כל אי-התערכות באופן מוגבר בעבירות בגין לבין ההחלטה הראייתית שמעניק סעיף 54א(ב) לפוקודה, מגביר את הסיכון להרשות שווה. לפי גישתו, ההסתפקות בדרישת ההנמקה לפי סעיף 54א(ב) לפוקודה מחייבת דוקא שעריכת הערעור תבחן בקפידנות יתרה את מסknות ההחלטה הדינונית (ענין פלוני, פסקאות 7-9 לפסק דין של הנשיא א' גורניס; וראו גם ע"פ 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(1) 385, 408 (2004)). כפי שציינתי בעבר במקרים דומים, כשלעצמו, איןני סבור שקיימת התנגדות חייתית בין החלט כל אי-התערכות ביתר שאת לגבי הערכת עדויות בעבירות בגין, לבין הדרישה כי במקרים אלה תבחן עריכת הערעור בקפידנות יתרה את מסknות ההחלטה הדינונית. כפי שציינתי בע"פ 5484/11 הנזכר לעיל, בפסקה 11:

"ביקורת קפדנית של המסקנות, אין פירושא, בהכרח, מידת התערכות רבה במקרים מהימנות. אכן, מطبع הדברים שכאשר עסוקין באירוע שהתרחש בחדרי חדרים, אין מנוס מהתייחסות מיוחדת ומוגברת להתרשות בלתי אמצעית של בית המשפט מהעדים, זאת בהעדר אפשרות להיעזר בננתונים ראייתיים ממשמעותיים נוספים. מבחינה זו, פשוטא, שכאשר עריכת הערעור אינה יכולה להתרשם מהעדות בדרך האמורה, בפועל היא תתקשה להעיר ולבקש את מצאיו מהימנות אליהם הגיעו ההחלטה המבררת. ואולם, אין בכך כדי לפטור את עריכת הערעור מלבחון בדקדיונות ובקפידנות מיוחדות את מסknות ההחלטה המבררת, דזוקא משום שנית בידה של האחونة 'כח' רב במיוחד, להריע אדם על יסוד עדות יחידה ללא תוספת ראייתית. בבדיקה קפדנית זו יכולה להיעשות גם כאשר יכולת להעריך במקרה מהימנות המבוססים על התרשות בלתי אמצעית מצומצמת" (וראו גם ע"פ 11/7653 ידע נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (26.7.2012)).

12. במקרה דן, המערער טען שככל אי-התערכות לא חל, משום שבית המשפט לא קבע מצאי מהימנות ברורים ביחס לעדותו ולעדות המתלוונת, והסתמך על שיקולי היגיון וסבירות. לא התרשם שכך הם פניו הדברים. בפועל נראה שבית המשפט האמין למතלוונת ודחה את גרסת המערער, וזאת בתבסס בעיקר על התרשותם הבלתי אמצעית מעדיות השנהים. אכן, כפי שנטען, על פניו בית המשפט לא צין את הדברים בצורה מפורשת ומובירת, כפי שראוי היה

כִּי עָשָׂה, אֶלְם עַזְן בַּהֲרֵעַת דִּינוֹ אִינוֹ מוֹתֵיר סְפָק כִּי אֶלְהָ אֲכָן הָיָי מִמְצָאוֹ לְעַנְיַן הַמְּהִימָנוֹת. כֹּךְ, בֵּית הַמִּשְׁפֶט צִיּוֹן
בְּמִפּוֹרֶשׁ כֵּי:

"עדותה של המתלוננת (...) הייתה כואבת וקשה. המתלוננת לא הייתה מסוגלת לחזור ולתאר את איירועי המין, עדותה הופסקה בפעם הראשונה והיא זומנה למועד נוסף, וגם אז התקשתה בתיאור, אם כי פירטה יותר. ניכר היה כי הננה סובלת סבל נפשי מהצורך לשחוף איירועים אלה והוא אף הסבירה כי עת היא משוחרת האירועים, היא סובלת פעם נוספת. לא התרשםנו כי מדובר באשה נקמנית וכועסת, אשר מעידה דברים כה קשים על בעלה, אך תמורה תכשיטי זהב במשקל 300 גרם וסכום כסף זניח יחסית. חרציבותה פייה סייברו לשתף עמה פעולה, התיאורים באו לה בקשימים ובמבוקה. מדובר אמןם באמ לילך, אבל בנערה שהעידה על תקופה של מספר חודשים בהם חיה עם הנאשם וסבלה ממנו סבל רב ... " (פסקה 21 להכרעת הדיון).

מדוברים אלה ניכר כי בית המשפט מצא את המתלוננת מהימנה, ודחה את גרסת המערע (וראו גם עמ' 21 להכרעת הדיון), גם אם ניתן היה לצוין זאת בבהירות רבה יותר ולקבוע בכך ממצא חד ממשעי, כפי שמצופה שייעשה. כן ניכר כי מהימנות שיחס בcourt לגרסה המתלוננת התבessa באופן ניכר על התרשמותה הישירה מעדותה, לרבות ובמיוחד מהתנהגותה על דוכן העדים ומהkeitים שחוותה במסגרת עדותה – נתוני המהווים בפני עצם שיקול במסגרת קביעת מהימנות העד. כפי שקבע השופט י' זמיר:

"אכן, לא פעם, במיוחד במצבים של עדויות סותרות שאין נתמכות כדבי' בראשותheit, האמון ניתנן על-ידי בית-המשפט בעדות מסוימת מבוססת בעיקר על תחושה פנימית של בית-המשפט, הנובעת מ'אותות האמת המתגלים במשפט' מתוך 'התנהגותם של העדים' " (ענין יומטוביאן, עמ' 644).

כאמור, במיוחד כשהעסקון בעבירות בגין, ההתרשותה הישירה מהעדים, ובעיקר מעדות נפגע העבירה, מאפשרת לבית המשפט הגיעו לממצאי מהימנות, גם כאשר העדות חלק או חסר כתוצאה מאירועים טראומטיים באופיים או מאישיותו ומגבלותו של העד. יפים לעניין זה דברי השופטת א' חיות בע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) :

"במקרה זהה, מעולם טיבו, עוסקת העדות בנושא שהוא טראומטי ואינטימי אחד, ולפיכך מתעורר לעתים קושי בזמן עדות ברורה וריהוטה. בנסיבות כאלה הטון, באופן הדיבור, שfat הגוף וכל אותם גורמים שאינם שייכים לשירות לעולם התקון - כל אלה מקבלים משקל חשוב עוד יותר".

אין לקבל אפוא את הטענה כי במקרה דנא מתבטל יתרונה המובנה של הערכתה המבררת. בית המשפט המחויז ראה ושמע את עדות המתלוננת במשך זמן לא מבוטל, וכך גם את עדותם של המערע (וכן את העדויות הנוספות שיתוארו להלן), והכרעתו מבוססת על התרשותה ישירה זו. יודגש כי לצד הקושי שחוותה המתלוננת בתיאור מעשי המין,

היא התקשתה פחותה להעיד בנושאים אחרים, דבר אשר העניק לבית המשפט הזדמנות רחبت-היקף להתרשם ממנה באופן ישיר ומהיבטים שונים של דבירה. כן ראוי לציין שהענין דנא שונה באופן מהותי מעוני פלוני אליו הפנה המערער, שם נקבע שכלאי-ההתרverbות לא חל נוכחות קיומם של פערים חריפים מבחינתי יכולתה של הערכמה המבררת להבין את עדותה של המתלוננת. הפערים באותו מקרה נבעו מקשוי התבטאות של המתלוננת, מפערים תרבותיים שהקשו על הבנת תשובהותיה, ומפערים באופן תרגום הודעתה במשטרה – והמצב עניינו אינו דומה לכך.

כפי שציין, חלק מהחומר הרואות צולם ותוודع (הכוונה לחקירות המערער במשטרה ולעימות שנערך בין לבין המתלוננת), וביחס לחומר זה, ככלעצמו, יכולה ערכמה המערער להתרשם ישירות, אף כי יש לזכור שלא לו בבית המשפט להתרשם מראה בודדת כלעצמה וההכרעה מבוססת על מכלול הרואות. כך, למשל, להתרשמות מהמערער או מהמתלוננת במהלך העימות ביניהם, יש לצרף את ההתרשות מדוחות אחרות שלהם, להן נחשף ישירות בית המשפט המחויז (במבחן מערכת הערער), והערכת מהימנות חיבור להتبסס על המכלול. בנוסף, קיימות ראיות מרכזיות שלא צולמו, ובראשן הודעות המתלוננת במשטרה, מה שմגביר את המשקל שיש להעניך, בכל זאת, להתרשותם של בית המשפט המחויז מעדותה לפני. בכלל, וכי שיבואר להן, אף לא התרשתי שנפלו "טיעות של ממש" במסקנות הערכמה הדינית או שזו קבעה ממצאים שלא היה יכולתה לקבוע, ומעבר לכך, אף אם קיבל את טענת המערער לפיה הכרעת הדין הتبססה בעיקר על שיקולי היגיון וסבירות, התרשתי כי גם בחינת מהימנות על-יסוד שיקולי היגיון וסבירות אינה מעלה או מורידה מהם. לבסוף, לא מצאתי כי נפל פגם בהנמקה שנכללה בהכרעת הדין, בהתאם להוראת סעיף 54א(ב) לפקודה, מודיע מצא בית המשפט לנכון להסתפק בעדות ייחודית לצורך הרשעה. בהקשר זה ראוי להדגיש, כפי שציין בית המשפט, כי קיימות ראיות מחזקות לפחות חלק מדבריה של המתלוננת; ובמובן זה, אגב, אין מדובר במקרה 'טההור של 'מילה מול מילה', שכן לצד עדויות בני הזוג נשמעו עדויות נוספות מחזקות את עדות המתלוננת, בדגש על עדות אמה.

גורסת המתלוננת

13. בעדותה עמדה המתלוננת על עיקרי העובדות שנזכרו בכתב האישום בנוגע למשמעות שביצע בה המערער (ראו, בין היתר, עמ' 25, 38, 104 לפרטוקול). אשר למשיח המין, המתלוננת התייחסה אליה בנסיבות יחסית, לרקע הקשיים שחוותה לתארם במעמד העדות, וכתוכאה מקשיים אלה אימצה את גרסתה במשטרה, המתועדת ב-ת/10, שם נכלל תיאור מפורט של מעשים המהווים עבירות מין (ר' עמ' 94 לפרטוקול). בית המשפט ציין כבר במהלך הדיון שבמובן זה מדובר בעודה שותקת (עמ' 96-97 לפרטוקול), ובשלב הכרעת הדין קיבל את האמור ב-ת/10 כאמור חוץ. בית המשפט נימק מודיע התעורר אצל המתלוננת קושי לפרט אודות מעשי המין במסגרתפניו, וכן מודיע לא עלו הדברים בהודעתה הראשונה במשטרה (ת/9); ציין כי התרשם מאוון מתן העדות בנושא ובפרט מהקשיים שחוותה להתבטא עניין. כאמור, ניכר כי מצא את המתלוננת מהימנה. המערער מצביע על סתיותות שונות בעדותה וכן על אי-התאמות בין עדותה לבין הודעתה במשטרה. אינני סבור כי טענותיו מעידות על פגמים מהותיים כלשהם, שעל בסיסם ניתן לקבוע כי שגה בית המשפט כשמצא אותה מהימנה. העובדה שחקלים מסוימים בעדותה אינם מפורטים, אין בה כדי לפגום, ככלעצמה, במהימנותה, וזאת במיוחד במקרה קשיים אלה בעמ' 89 ש' 15; עמ' 92 ש' 12 ו-17; ועמ' 95 ש' 25 לפרטוקול. לעניין קשייה לדבר על הנושא בפני גברים, רואו עמ' 35 ש' 11, ועמ' 117 ש' 11 לפרטוקול). מהימנות נבחנת, בין היתר, על-פי קיומה של גרסה עקבית בעלת "גרען מוצק של אמת", ואין הכרח שתהיה נתולת

סתירות ואי-דיוקים, זאת במיוחד כשמדבר בעבירות מין (ענין נור, פסקה 17). יפים לעניין זה דברי השופט ס' ג'ובראן במקורה אחר, לפיהם:

"הכל הנוגג במקרים של עבירות מין, הוא כי אין לבחון את גרסת המטלון בפריזמה שבנה נבחנות עדויותיהם של מתלוונטים בעבירות אחרות, וכי אי-דיוקים, סתיות, חוסר התאמות ובלבול – אין בהם, כשלעצמם, לערער את מהימנות גרסת הנגע, ובלבך ש'גרען העדות' מהימן ויש בו לתאר סיפור ברור ויציב בדבר האירוע אשר אירע" (ע"פ 2106/15 אקו"ע נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (19.4.2016), והאסמכתאות הנזכרות שם (להלן: עניין אקו"ע)).

במקורה דנא לא מצאתי סתיות מהותיות המקעקעת את גרעין העדות, ודומה כי הדברים שהועלו אינם בלבד גרסתה של המטלוננטה. ראוי להתייחס לטענת המערער כי חזרת המטלוננטה בה מטענה שתקף את בנים התינוק משליפה על מהימנותה ביחס למכלול עדותה. בית המשפט הביא בפסק דין מדבריה בנושא מתוך הודעתה במשטרה, לפיהם המערער נתן מכח לתינוק, אך ציין ש"המטלוננט הבירה בעדותה כי הנאשם [המעערר – צ.ג.] לא היכה את בנה [ההדגשה אינה במקור – צ.ג.]", וכן זיכה אותו מעבירות תקיפות הקטן. לא מצאתי בעיתיות בדברים אלה. דומה כי הדברים התרברו לאשרם במסגרת חקירתה הנגדית של המטלוננטה (ראו עמ' 25 לפרטוקול), כפי שקרה לא אחת, ולא מצאתי כי יש בכך כדי להעיד שהוא אינה מהימנה באופן כללי. יוטעם, כי על-אף החומרה הנלוית לתקיפות תינוק, לא זה היה הנושא המרכזי שעמד בלב החקירה במשטרה. גם העובדה שבית המשפט הרשע בחלוקת מהאישומים בלבד אין בה, כשלעצמה, כדי לפגוע במהימנות המטלוננטה באופן כללי.

14. יתרה מכך, לדידי העיוון בעדות המטלוננט מחזק את מהימנות גרסתה ומראה כי לא ניתן לומר עליה שהיא כללית וסתמית. אכן, חלקים מעדותה כוללים התייחסות רחבה וככללית, בין אם ביחס לאלומות הפיזית שהפעיל המערער כלפיו דבר בשגרה (עמ' 38; עמ' 104 ש' 5 לפרטוקול), ובין אם ביחס לאופן בו נוגע להתייחס אליה במסגרת יחסית המין (עמ' 89 ש' 5; עמ' 94 ש' 22; עמ' 118 לפרטוקול). אולם מצד התייחסות הכלליות, המטלוננט תיארה אירועים נקודתיים, שבעדותה לגביים ניכרת מידת קונקרטיזציה המצביעת על מהימנות. כך, למשל, בתיאורה את אירוע 2012 האלומות שהוביל לעזיבתה הראשונה את הבית (אשר התרחש כפי הנראה ביום הראשון של חודש מאי 2012) המטלוננט סיפרה שקרה בקורסן כדי להירגע, משומם שהייתה נסערת לאחר שהמעערר הכה אותה, וצינה שהמעערער שאל אותה האם היא יודעת מדו"ע הרבץ לה (עמ' 25 ש' 24 לפרטוקול), ודומני כי פרטים אלה מוכיחים את מהימנותה. המטלוננט אף הודהה שבמהלך אותו אירוע התברר שבטלפון הניד שלה נמצא תוקן פורנוגרפיה (עמ' 107 ש' 16 לפרטוקול), כפי שטען גם המערער בעדותו, מה שמהווה חיזוק נוספת למתוך המין המטלוננט העידה על מקרה קשה בו המערער התעקש לחזור לאיבר מיניה בעודו מצוי פיזית מאחוריה, מה שגרם לה לדימום ולכאבים (עמ' 90 ש' 23; עמ' 93 ש' 21 לפרטוקול). תיאור זה הוא בעל צbijון קונקרטי ביותר, וראוי גם התייחסור המקביל בעדות האם, לה סיפרה המטלוננט על מקרה זה (עמ' 75 לפרטוקול). בסופו וככלל, אך מובן שלא הייתה יכולה למסור פרטים קונקרטיים נוספים לגבי האירועים השונים, שכן מדובר במסכת אירועים שקרו הדבר בשגרה ובאופן אינטנסיבי לאור התקופה בה שבו בני הזוג יחד, ובכל הנוגע למעשי המין המטלוננט חוויה כאמור מבוכה וקושי לספר עליהם באופן כללי; וגם לא מותר להזכיר כי בעת האירועים הייתה המטלוננט בת 15 ובעת עדותה הייתה בת

אף בתיאוריה של המתלוננת את מעשי המין עצם ישנה מידה של קונקרטיציה שמחזקת את מהימנותה. אך הפרטים שסיפקה במסגרת הودעתה במשטרה בנוגע (ואישרה בעדותה) כללו אלמנטים ספציפיים, כגון מנהגו של המערער לנשוך אותה בשדייה ולמשוך בשערותיה (ראו פסקה 26 להכרעת הדין וכן ת/10 ש' 82-84). מדובר בפרטים קטנים לכארה, אך ככל שיש בהם כדי לחזק את מהימנותה. אף אין זה סביר כי מי שביקשה להעליל על בעלה עלילת-ושאוי כי אنس אותה הייתה בוחרת לתאר את הדברים כך. הצעיה בעימות בין בני הזוג (ת/13) מחזקת גם היא את אמינות גרסתה. בלבד מהובכה וסערת הנפש שניכר כי חוויתה, בתשובה לשאלת החוקרת כיצד נהג המערער להציג לפורקן הצביעה המתלוננת בידיה לאזר הרלבנטי בגופה. לדידי, תשובייה, תנועות ידיה וشفת גופה של המתלוננת כפי שנראים בסרטון המתעד את העימותים מחזקים את מהימנותה. כן ראוי לציין העובדה כי לא הפריצה בתיאור האירועים. כפי שהדגישה באת-כח המשיבה, למתלוננת לא היה כל קושי להודיעו כי ניסינו של המערער לקיים עמה מין אנאלי לא הושלם בשל התנגדותה. כמו כן, היא צינה במסגרת חקירתה אודוט מעשי המין אותן המערער נהג לבצע תוך הפעלת כוח: "[שהוא] אמר שהוא רגיל לכך וכי מין כהה" (ת/10 ש' 64-61). מדובר באמירה אוטנטית שלא סביר שנבדטה מליבת, ואשר מדגישה את הפעורים בין בני הזוג. נכון הפעורים בינם לבין ניסיון ניכר כי המערער היה מעין 'חונך' של המתלוננת בתחום המיני (וכן בתחוםים נוספים), ונראה שניצל עמדת עליונות זו לפגעה במתלוננת, תוך שהוא רואה בה כחץ הנתן לשימושו.

טענות המערער בנוגע עבריות האלים

15. המתלוננת תיארה בהודעתה במשטרה וכן בעדottaה בבית המשפט כיצד הופיע המערער אלימות פיזית כלפי, בעוצמה משתנה, דבר שבשגרה, וסיפקה פרטיהם קונקרטיים אודוט מספר אירועי אלימות שהיו חריגים בהיקפם (ראו ת/10 ש' 26-31, 33-40, 45-49; וכן עמ' 38, 104, 107, 114-116 לפרטוקול). כאמור, בית המשפט מצא את גרסתה מהימנה. בכלל, גדר המחלוקת בין המערער והמתלוננת בנושא התמקד בשאלת האם המערער אכן נקט אלימות פיזית כלפי שטיראה. יתר הנסיבות אין נתנות בחלוקת ביניהם. כך למשל, המערער העיד דומים לאלה שתיארה המתלוננת בנוגע לשני האירועים המרכזיים במסגרת התגלוו מחלוקת שהסתמכו בעזיבת המתלוננת את הבית - האחד בחודש Mai 2012 והשני בחודש פברואר 2013 (ראו דברי המערער בעמ' 194 ובעמ' 196 לפרטוקול, בהתאם). בעניין מעשי האלים שטח המערער בערעוות טענות רבות שנעודו להעיד על סתיות פנימיות בגרסת המתלוננת, כאמור לא מצאתי כי יש בכך כדי לכensem בגרעין הקשה של גרסתה, שנמצאה מהימנה על-ידי הערכאה המבררת. גם לא מצאתי ממש בטענות המערער לגבי התנהלותה במהלך עדותה, ובפרט בטענותו לגבי הסטת מבטה מהרכב השופטים והימנעותה מלהסביר על שאלות. התנהגות זו عمדה לנגד עיניהם של השופטים, וכפי שמעיד הפרוטוקול הם היו מודעים לה בזמן אמת והורו למתלוננת להתמקד בשאלות שנשאלו ולהביט אליהם. חזקה על בית המשפט כי שקל את הדברים במסגרת הכרעתו.

טענה מרכזית בפי המערער הייתה כי מדברי המתלוננת לפיהם היה מכח "בצחוק" עולה שלא התקיים אצליו היסוד הנפשי הנדרש במסגרת עבירות התקיפה. טענה זו ודאי שאין בידי לקבל. מקרים הדברים בהקשרם אין כל ספק כי כוונת המתלוננת הייתה שהאלימות בה נקט המערער כלפיها באופן שגרתי הייתה בעינו סוג של "צחוק", בעוד היא מצידה אמרה לו שהתנהגוות האלים כלפיה מפרעה לה (עמ' 114 ש' 14, ועמ' 127 לפרטוקול; וראו דברי המתלוננת בת/10 לפיהם "הוא תמיד מכח אותו, זה סוג שלצחוק אצלו, يعني ככה הוא רגיל לחיות, גם הצחוקים שלו איתם זה מכח" [ההדגשות אינם במקור - צ.ג.]). המערער טען עוד כי לא מתќבל על הדעת שהיא מזעיק את דודיה של

המתלוננת סמוך לאחר שהרביץ לה, והוסיף כי "אם הייתה מרבית לה היו מרבים לדיודים שלה" (עמ' 217 ש' 21-21 לפרוטוקול). ודוק: המערער לא הכחיש שהזעיק את דיודה של המתלוננת באירועים שונים כשהתגלו בינו לבינה מחלוקות, אך הכחיש שהיא עובר להזעקה הדיודים. אף בענה זו לא מצאתי ממש. דיודה של המתלוננת פתחי (להלן: הדיוד פתיח) סיפר בעדותו כי כאשר הגיעו הזוג לבוקר לאחר אירוע האלים האחרון, בחודש פברואר 2013, המערער אמר לו שהרביץ למתלוננת כי היה עצבנוי (עמ' 163 ש' 28; עמ' 165 ש' 26 לפרוטוקול). מעבר לכך שמדובר בחיזוק לגרסת המתלוננת, דברים אלה מפריכים את טענת המערער ומעידים כי העובדה שהכח את המתלוננת לא עוררה את חמת דיודה כפי שהציג (וראו גם דברי אביה של המתלוננת בעדותו, אשר, כשסיפר על הפעם הראשונה בה גילה שהמעערער סטר למתלוננת, ציין ש"דברים כאלה קוראים" (עמ' 171 ש' 15 לפרוטוקול)). אשר לטענה כי עדות המתלוננת מלמדת שידעה להתנהג בכוחניות כלפי המערער, והדבר סותר את הממצג שניסתה להציג לפיו היא אישת חלה שספגה אלימות מבעלה – טענה זו נתענה בעלמא ואין לה על מה שתסמן. בלבד מן הבעייתיות הטבעה בענה בסוג זה, המנסה לייחס למתלוננת דפוס ההתנהגות אופיני במנוטק מאירוע קונקרטי, בית המשפט המחווי, שהתרשם שירותה המתלוננת כפי שתואר לעיל, הדגיש בבירור את התרשומות ההפוכה ממנה.

טענות המערער בנושא עבירות המין

16. טענתו המרכזית של המערער בעניין עבירות המין היא כי נג להפעיל כוח-Csikis יחסית מין עם המתלוננת לכל אורך התקופה בה חי יחד, והאחרונה הסכימה לכך ולא גילתה שינוי לבבות בשום שלב, ומכאן שלא מתקיימים יסודות עבירות האינוס. כפי שהגדיר בית המשפט המחווי, אין חולק שישishi המין בין השניים אכן אופיני לא פעם בשימוש בכוח מצד המערער, והשאלה היא האם:

"המתלוננת, אף שלא אהבה זאת כלל ועיקר, ואף שסבלה מכך, הסכימה לקיום יחסית מין בדרך זו, תוך שהסכמה לסייע עבורו ועבור חייהם בני זוג, ולמעשה, לדבריה, גרמה עול לעצמה על מנת לרצותו, תוך שלפני הנאשם [המעערער – צ.ז.] לא באה הסתייגות וחוסר הסכמה מצדיה, למעט רצונו לקיים יחסית מין בפי הטבעת, שاز מיד הביעה המתלוננת אי הסכמה ברורה, וכדבריה, הנאשם [המעערער – צ.ז.] מיד הפסיק מניסויו. או, שמא, לצד קיום יחסית מין 'גילום' יחסית מין שנעשה בהם שימוש בכוח כוחניות, ללא הסכמתה, בגין רצוננה, כאשר אי ההסכמה וחוסר הרצון נפרשו לפני הנאשם [המעערער – צ.ז.] והוא גלויים לו, ועל-אף-זאת, המשיך במעשהיו" (עמ' 21 להכרעת הדין; ההדגשות אין במקור – צ.ז.).

זכור, בית המשפט הכריע לטובת האפשרות השנייה, ודחה את טענות המערער. בית המשפט קבע באופן חדמשמעות כי "היו פעים בהן סבלה בשקט את המעשים גם אם אלה היו רחוקים מלהיות נעימים לה, אולם (...) היו פעמים אחרות בהן הביעה אי הסכמה באופן ברור ומוחצן, Zukunft את אהבה, ועל-אף זאת המשין הנאשם [המעערער – צ.ז.] במעשהיו, לרבות בגין האוראלי" (פסקה 28 להכרעת הדין בעמ' 31). לא מצאתי מקום להתערב בקביעה זו. המתלוננת חזרה בעדותה על שתיארה במשפטה בדבר הדפוס השכיח של קיום יחסית המין בגין רצוננה, בין אם מדובר בהיחסים מין וגינאלים (עמ' 41, עמ' 90 ש' 23, עמ' 93 ש' 25 לפרוטוקול) ובין אם בגין אוראלי בכויה (עמ' 90 ש'

17, עמ' 91 ש' 19 לפרוטוקול), והבהירה שהמעערר "היה עושה מה שבא לו לעשות" גם כשהייתה אומרת שאינה רוצה בכך (עמ' 118, וראו גם עמ' 121 ש' 5 לפרוטוקול). בכל הנוגע ליחסיו המין הדגישה כי "לא היה ביכולתי למנוע ממנה" (עמ' 94 ש' 22 לפרוטוקול), ותיארה את האלים והאוצריות בהן נקט המעערר כלפי לא פעם בזמן יחסיו המין, (עמ' 89 ש' 5, עמ' 91 לפרוטוקול), בין אם היה מדובר בנשיכות, במשיכת שיער, ובדרכים אחרות שהסבירו לה כאב, וכיינה שבעזם הוסת נהג לקיים עמה יחס' מין "דרך הפה או דרך החזה" (עמ' 91 לפרוטוקול).cidou:

"ההילכה איתה הציב בית-משפט זה פעם אחר פעם, היא, כי לאישה נתונה הזכות בכל שלב לפני קיום יחסי המין לסגת מהסתכמה ולסרב להם, כל עוד חזרה זו מהסתכמה מובאת לידיתו של בן- הזוג באופן ברור. בעניין זה, אין כל משמעות להתנגדותה הקודמת של האישה, בין אם הייתה זו משפטת פעה או אפילו יווזמת המפגש באופן פעיל" (ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סב(1) 710, פסקה 28 (2007)).

משמעות בית המשפט המחויז כי בחלוקת המקרים מדובר היה ביחס' מין בנסיבות בהם המתלוונת הסכימה ליחס' מין עם המעערר), אין כל מקום לטענה כי אילו המתלוונת הסכימה ליחס' מין בכוח בתחום הקשר בין המעערר ולאחר מכן לא נסוגה מהסתכמה זו. ודאי גם אין שחר לטענה כי מהאורע בו עלה בידייה למנוע מהמעערר לחזור לפיה הטעבת שלה ניתן ללמידה כי בכל אירועי המין האחרים הייתה הסכימה. טענה זו מניחה מעין הסכימה נתונה מראש ליחס' מין, כל עוד המתלוונת אינה מתנגדת - ויש לדחותה מכל וכל. יפים לעניין זה דבריו של השופט ס' ג'ובראן באחד המקרים, לפיהם:

"לא יוכל לקבל גישה, הcovلت אדם זה או אחר להעניק דבר זה כנגד רצונו, וזאת גם אם הסכים קודם וכעת חזר בו, מכל טעם שהוא... (...)"
האמון בין בני הזוג כולל הו, מיניה וביה, גם את מנת האפשרות לסגת מהיחסים, כאשר איבדו אלו את ערכם בעיני אחד מבני הזוג, ואת השמירה על בחירותו החופשית של כל אחד מהם. בעניין זה, נבדלים הם יחסיו האהבה והאישות מכל משאב אחר, בו יכול בגין אונוש לשחרר ולקיים יחסי חז'ים. לא ניתן בענייניםเชבhab, להעניק התcheinבות בלתי חז'רת. על בית-משפט זה (...) לעמוד ולהכריז בקובל, כי בכל עת ובכל שעה מותר לו לאדם להחליט מה יעשה בנפשו ובגוףו. תחא אשר תחא הסיבה אשר בגללה תחפוץ האישה בהפסקת היחסים – כאב פיזי, חששות ועכבות נפשיות, מוסריות או אחרות – אין כל זכות, אף אחד, לפגוע בחירות זו ולהתעלם منها. העושה זאת ראוי לגינוי חברתי ולענישה הולמת" (ע"פ 7951/05 הנזכר לעיל, פסקה 34-36; הדגשות אין במקור – צ.ז.).

גם בכל הנוגע לכבישת העדות בנושא מעשי המין בשלבי השונים של הפרשה, לא מצאתי ממש בטענות המערער. קשה של המתלוונת לדבר על הנושא בנסיבות גברים עוברים כחוט השני לאור עドותה, וזכו לחיזוק בעדותה של אמה, שכןיה כי בתה מתביחסת לספר על מעשי המין ולא ספירה עליהם אפילו לאביה (עמ' 58 ש' 13 לפרוטוקול, וראו דברי האב שאימת זאת בעדותם בעמ' 176 ש' 13-18 לפרוטוקול, וכן דברי הדוד פתיח בעמ' 165 לפרוטוקול). כפי שיפורט בהמשך, המתלוונת הצלילה לשוחח על הדברים רק עם אמה. המבוכה והקושי שחשוה סיבוב מעשי המין בכוחם להסביר גם את כבישת עדותה בנושא בדויים בבית הדין השראי, וכן במסגרת חוקיותה במשטרה. המעערר טוען כי בחיקות

בmeshטרה היו נוכחות נשים ולכן כבישת עדותה בנושא שם מעידה כי היא אינה דוברת אמת. אך מדברי המתלוונת בבית המשפט (ומעטם התנהלותה בחקירותה בmeshטרה) עולה בבירור שnocחותה של אישة בחדר אינה תנאי שהתקיימו יכולת היא לדבר על הנושא, וכל עוד נוכחים גברים היא אינה מסוגלת לכך. בא-כוח המערער טוען שהיא על המתלוונת 'לקחת הצד' את השוטרת בהודעתה הראשונה בmeshטרה ולספר לה על מעשי המין. כיצד, "קשה התשובות האפשרות מצד קרובן עבירה, בייחוד עבירת מין, הינה מגוננת ביותר, ולא ניתן לצפות ממנה להתנהגות 'רצינאלית' דזוקא" (ע"פ 6375/02 הנזכר לעיל, פסקה 13), והדברים יפים גם לעניינו.

חיזוקים לגרסת המתלוונת

17. כפי שציין בית המשפט, לצד האלמנטים בגרסת המתלוונת המעידים על אותנטיות ומהימנות קיימות בעניינו מספר ראיות לחיזוק גרסתה, אותן אזכיר להלן בקצרה. המערער טוען כי הראות לחיזוק תומכות בגרסתו שלו. דעתו בעניין שונה, ולא מצאתי כל הצדקה להטעurb בקביעות בעניין. בראש ובראשונה יש לציין את עדות אמה של המתלוונת, שמהווה חיזוק משמעותי לעדות המתלוונת בנושא המעשים המיניים, ובה התייחסות לפרטים שהוזכרו לעיל בנושא מנהגו של המערער לנשור את המתלוונת ולמשוך בשערה, וכן היחסים הוגנאליים 'מאחור' שנעשה תוך הפעלת כוח, הסבו למתלוונת כאב וגרמו לה לדימום (עמ' 47 ש' 30; עמ' 48 ש' 29-28; עמ' 66 ש' 17; עמ' 75 ש' 25-26 לפוטוקול). האם סיפרה על דברים ששמעה מהמתלוונת, והאחרונה העידה בעצמה שסיפרה לאמה בטלפון על סימנים שהיו על גופה בעקבות יחסיה המין (ר' עמ' 101 ש' 21 לפוטוקול). האם צינה כי על-סמן מה שסיפרה, "אם היא [המתלוונת] – צ.צ.] לא רצתה לקיים אותו [עם המערער – צ.צ]. את יחסיה המין הוא היה עושה את מה שבא לו. מה שהוא רצה" (עמ' 67 ש' 11 לפוטוקול), וכן צינה כי המתלוונת "הייתה נכנע לרצון שלו" (עמ' 76 ש' 16 לפוטוקול). בהערת אגב אצין כי גם האם התביעה בספר על יחסיה המין, מה שמחזק את אותנטיות של מבוכתה של המתלוונת סיבב הנושא (עמ' 47 ש' 30 לפוטוקול). אביה של המתלוונת חיזק בעדותו את דבריה בנוגע לאיורו האלימים שהתרחש בתחילת חודש Mai 2012 והוביל לעזיבתה את הבית, בציינו כי "סיפה לי שהרביץ לה [המעערער – צ.צ]." (עמ' 170 ש' 1 לפוטוקול). דודיה סייפקו אף הם חיזוקים ביחס לאיורו האלימים האחרון, שהתרחש בחודש פברואר 2013, אחרי עזבה המתלוונת את הבית לצמיתות (ופונתה על-ידייהם לבית החולים). מאמון, דודה של המתלוונת, ציון שהבחן בסימן ליד אחת מעיניה של (עמ' 139 לפוטוקול) ואימץ את אמרתו בmeshטרה לפיה המערער אמר לו שהתעצבן ודחף את המתלוונת. הדוד פתחי העיד שהמתלוונת אמרה לו שהמעערער נתן לה סטייה (עמ' 161 ש' 11 לפוטוקול), והמעערער אמר שדחף אותה על השולחן ושהפנים שלה היו אדומות (עמ' 162 ש' 6, 22; עמ' 163 ש' 17 לפוטוקול). אף התעדות הרפואית מביקתה בעקבות אותו איור (ת/7 ו-ת/8) מהוות חיזוק.

גרסת המערער – מניע להגשת התלונה

18. ככל גרסת המתלוונת מצב המערער את גרסתו, לפיו היו אלה דודיה שהכו אותה וגרמו לה חבלה בעינה, וזאת מתוך מניע כספי. מניע נוסף להגשת התלונה לדידי הוא מניע אישי, הנובע מהעלבן שחשוה בשל יחסו המנכער כלפייה. גרסה זו, שהובאה בפני בית המשפט המחויז, לא התקבלה, ואף לדידי אין בה ממש. ראשית יובהר, כי הדברים האמורים לעיל בנושא קביעת ממצאי המהימנות יפים גם לעניין מהימנותו של המערער: אכן, מוטב היה לו כי בית המשפט היה מצין בלשון מפורשת כי מצא את המערער לא מהימן, אולם מקריאת הכרעת הדיון ניכר כי אלה היו ממצאיו. מעבר לכך, אף

אנו, בישבונו כערכאת ערעור, ובלי שניתנה לנו הזדמנות להתרשם מהמעערר במו עינינו באותו היקף שבו עשה כן בית המשפט המחויז (זאת להוציא העימות המוקלט בין המערר למתלוונת שתואר לעיל, והסרטוניים המתעדים את חקירותיו במשטרה, ראו ת/1, ת/2, ת/3), מצאנו כי ישנה בעיות בגרסתו.

ראשית, כזכור בית המשפט דחה מפורשות את גרסת המנייע הכספי (עמ' 22-21 להכרעת הדיון), וזאת לאחר שהמתלוונת נחקרה בנושא. לא מצאתי לשנות מקביעה זו. אכן, חומר הראיות בתיק מעיד על מעורבות לא מעטה של בני משפחותיהם של בני הזוג במערכות הייחודיים ביניהם, במיוחד כל אימת שהתגלו ויכולם והזוגיות איימה לעלות על שרטון. עם זאת, גרסת המנייע הכספי אינה נתמכת בחומר הראיות, והראייה היחידה התומכת בה (לכארה) היא טענתה של המערר כי שמע את דודיה של המתלוונת מתכוונים להכותה ולהעליל עליו (עמ' 198 לפרטוקול). מעבר לכך, עדות אמה של המתלוונת בנושא הייחודי בין בני הזוג סותרת גרסה זו, ומידה כי משפחת המתלוונת ביקשה לסייע לה להתגבר על המכשולים ולהביא להצלחת נישואיה (וכך העידה גם המתלוונת עצמה). כך, בمعנה לשאלת מדוע ניסו להציג את המתלוונת למעערר גם אחרי שידעו שהכה איתה, אמרה האם שחששו שהדבר "ישאיר לה שם לא טוב בחברה שלנו" (עמ' 50 ש' 16 לפרטוקול), דברים הנדרמים בעניין אוטנטיים ואינם מתישבים עם טענה לעילית-שווה בגין מנייע כספי. יתר על כן, לא ברור כיצד מתישבת גרסתו זו של המערר עם טענותיו כי הפגיעה בעינה של המתלוונת בחודש פברואר 2013 נגרם כתוצאה מעקיצה. על פניו שני הדברים אינם מתישבים זה עם זה, והgresה לפיה מדובר היה בעקיצה אף אינה מתΚבלת על הדעת בפני עצמה, נוכח המסמכים הרפואיים. עוד ראוי להדגש, כי לפי עדות המערר היה למתלוונת פצע בעין שמאל כתוצאה מעקיצה (עמ' 197 שורות 4, 7, 11 לפרטוקול), בעוד שלוו עדותם במשטרה של רופא שבדק את המתלוונת הפגע היה בעין ימין (ראוי ת/4 ש' 7: "עין ימין שלא ליד העין משופשף"), וכי גם לפי דברי המתלוונת בעימות (ת/13, בדקה 27:20 להקלטה).

19. שנית, גם טענת המנייע האישית אינה עולה בקנה אחד עם חומר הראיות. המתלוונת נחקרה בנושא זה במפורש, העידה כי "אני לא העלתתי עליו [על המערר - צ.צ.]" (עמ' 102 ש' 24 לפרטוקול), ובמקביל לא הסתירה שכן "רציתי שכבד אותי" (עמ' 103 ש' 22). בית המשפט ציין במפורש שלא התרשם כי מדובר באישה שמחפש נקמה בבעלה, וזאת חרף הкус והעלבן שחשנה כלפיו. המתלוונת צינה כי "הסיבה הראשית [לביעות בין בני הזוג - צ.צ.] זה שהרבים עלי יד" (עמ' 107 ש' 20 לפרטוקול), תוך שהיא מפחיתה בערךן של נסיבות אחרות בח' בני הזוג, בהתייחס בפרט לתקנית במסגרתה נתגלה תוכן פורנוגרפי בטלפון הנידג שלה, ולתחושים הקשوت שחשנה באופן אישי כלפי המערר (עמ' 107 ש' 29 לפרטוקול). בمعנה לשאלת מדוע בחרה להتلון במשטרה לבסוף, השיבה שהסיבה היא ש"הלב שלי התעיף" (עמ' 99 לפרטוקול), תשובה אוטנטית, שלא מצאתי בה פגם כלשהו. העלהן והкус שחשנה כלפי המערר אינם מלמדים, כשלעצמם, שמדובר בעדות שווה. בנסיבות הפנה המערר לע"פ 347/88 דמיינוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 617, פסקה 456 (1993), שם נקבע כי "לא ניתן להשאיר הצד (...) מעך ראיות נוספת ומקביל, kali שהסביר איך הוא משתלב בගירסה השוקלת לחובת הנאשם". באותו מקרה זוכה המערר מחמת הספק, ובית המשפט הדגיש כי "היעדר הסבר רצינוני לדבר מקורה, מהותה ותובעה של מערכת ראיות שלמה, מותיר ספק סביר". ברי כי בעניינו אין כך הדבר, שהרי אין בנסיבות כל "מעך ראיות נוספת ומקביל", זולת עדות המערר עצמו, האotto לא.

הספק הסביר

20. המערער טוען כי המשיבה לא עמדה בנטול הוכחה ברף של מעבר לספק סביר. לאחר העיון בתיק על שלל חומריו נחה דעתך כי לא מתעורר ספק ביחס לplibת האירועים, ואף אין ספק כי התגבשו מעשי העבירה שייחסו לmeeruer בכתב האישום. בע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (31.5.2007), צינה השופטת א' פרוקצ'יה כינ:

"**הציפייה** כי בנסיבות החיים ובנסיבות נפש האדם כל פרט בפסיפס הנתונים הקשורים באירוע ובעורבים בו יהיה שkopf, צלול ובהיר במלואו לעולם אינה מתגשמת. יש, איפוא, לשקלל בזיהירות את משקלן של התמימות הנטורות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מציאות בשוליו של האירוע העברייני, ואין מטילות ספק בגרעין מהותי המפליל המצד בתשתיית הראיותנית בה אמון".

אין כמובן כי במקרה דנן עדות המתלוונת הייתה רצופת מהמורות, בדמות שתיקות, מבוכה וסירוב להשיב על חלק מהשאלות שנשאלה. עם זאת, משועדתה נמצאה מהימנה, זכתה לחיזוקים עדויותיהם של יתר עדי הטעיה והטעדות הרפואיות, לא מצאת כי יש בנסיבות אלה, או בסתריות וא-הדיוקים (לכארה) המצוים בשולי האירוע העברייני, כדי להעלות ספק סביר או לערער את "גרעין האמת" של גרסתה. ראוי להציג כי למעשה גדר המחלוקת בין הצדדים היה מצומצם ונגע לplibת העבירות עצמן, קרי לאלימות הפיזית ולכפיות יחסיו המין. לגבי עבירות האלימות שייחסו לmeeruer שוכנעת כי אין כל ספק שאליה בוצעו, ואין גרסתו של המערער בעניין זה ולא כלום. עדות המתלוונת בעניין הייתה בהירה ועקבית, זכתה לחיזוקים בדמות עדויותיהם של הוריה ושל דודיה והטעדות הרפואיות, וזאת במיוחד בנוגע לאירועי התקיפה החמורים שהתרחשו בחודש Mai 2012 ובחודש פברואר 2013.

הספק היה רב יותר, לכארה, בנוגע לעבירות המין, נוכח הביעיות בעדות המתלוונת בנושא זה. כפי שהוזמן למצוין בעבר, "הכרעה בנוגע למஹנות הגרסה של קורבן עבירות מין נעשית על בסיס 'גרעין האמת' שהתגלה בה, וכך شاملו הראות מאפשר הרשות מעבר לספק סביר, אין בא-ידיוק בפרטם מסוימים כדי לקעקע את מהימנות הגרסה כולה" (ע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (24.6.2014)). משבחנתי את כל הנתונים, נעלם הספק בעניין זה כלל היה. עדות המתלוונת בנושא, אף שלגביו עיקרי הדברים אימצה את אמרותיה במשטרה, מתישבת היטב עם מכלול גרסתה, זכתה לחיזוק הן מעודת העת ההתנדבות ושאט הנפש מצד המתלוונת, להן המערער לא שעה. מעבר לכך האופן בו קיימו יחסיו המין, לרבות הבעת ההתנדבות ושאט הנפש מצד המתלוונת, להן הפריאה בתיאור התרשםתי כי מהימנות דבריה בנוגע האלימות הפיזית והחיזוקים להם זכו, וכן העובדה שהמתלוונת לא הפרישה בתיואור מעשי המין, מחזקים את מהימנותה באופן כללי. יפים לעניין זה דברי השופטת ט' שטרסברג-כהן בעניין נור, פסקה 28: "השאלה איננה אם קיימים א-ידיוקים וא-התאמות בפרטם, אלא אם המיקשה כולה היא אמונה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכלולת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר". בעניינו אין ספק שע"מ המיקשה כולה" אמונה, למצער ביחס לplibת ההתרחשויות הפליליות.

זאת ועוד - להשquetני נמצא חיזוק לגרסת המתלוונת, בדבר היוות יחסיו המין בין לבני המערער נגועים באই הסכמה ובאלימות, בדברי המערער עצמוו. בתחילת הבהיר המערער כי יחסיו המין התאפיינו בהפעלת כוח מצדיו. כך, למשל, בעימות עם המתלוונת הכחיש המערער קיומם של יחסיו מין בכוח ודרש שהדבר יוכח באמצעות בדיקה רפואיות (ת/13 עמ' 6 ש' 140-141). מайдך גיסא, בחרקיותו הראשית, בתשובה לשאלת סגנורו "איך הוא נראה יחסיו המין" בתקופה הראשונה של ארבעים יומם לאחר הנישואין, השיב המערער כי הוא היה מקיים יחסים אלה בחזקה: "אני היתי עשה

בצורה כאילו הייתה חזק, וזה מה שנאמר על זה בכוח, זאת אומרת שהייתי עושה מין בכוח, אבל לא נגד רצונה, הייתה הסכמה, ... הייתה בין עשרים וחמש וחצי, בטח שאני היה חזק" (עמ' 201 ש' 13-16 לפרטוקול). גם בהמשך העדות הראשית מצין המערער שהמעשה המיני נעשה בכוח, אם כי, לטענותו, בהסכם. הודהת המערער במשפטו, בנגדו לגרסתו הראשונית, כי ליחסו המין התלווה, לעיתים, הפעלת כוח, מחזקת את גרסתה הבסיסית של המתלוננת, מעבר לכך שהיא שופכת אוור שלילי על מהימנות המערער שנייה גרסתו בנדון. יוטעם כי נושא זה הזכר על-ידי המערער לראשונה בתשובה לשאלה פתוחה שהופנה אליו ("איך נראה יחסך המין"), והעלאת מאפיין זה של יחס המין ביוזמת המערער ולאחר מכן תחילת החקירה, מהוות מקצת הודהה בגרסת המתלוננת.

הଉירה לפי חוק גיל הנישואין

21. המערער טוען שיש לזכותו מעבירות נישואי הקטינה מטעמי הגנה מן הצדק, וכך, המתלוננת העידה במפורש שהמערער "ידע שאני בת 15" (עמ' 106 ש' 25 לפרטוקול), ודבירה נמצאו מהימנים (וראו חיזוק להם בעדות אביה בעמ' 170 ש' 13 לפרטוקול). טענת האכיפה הבהירנית הועלתה לראשונה במסגרת הערעור ושל כך דינה להידחות. יתרה מכך, התרשםתי כי דינה להידחות אף לגופה. אף אם יש ממש בדברי המערער לפיהם על הורי המתלוננת ועל עורף הנישואין לשאת באחריות פלילתית בשל נישואיה עת הייתה קטינה, ודאי שאין בכך כדי להביא לזכיו של מעהר. מעבר לכך, מקובלת עלי' עדמת המשיבה בנושא, לפיה מקום בו ביצע המערער במתלוננת מעשים נוספים וחוורים גובר האינטנס הציבורי בהעמדתו לדין על כך, ובכך שונה עניינו מעניינם של חדשים פוטנציאליים אחרים ביצוע העבירה הנדונה. ראוי לשוב ולהציג את פערי הכוחות בין בני הזוג, שנישאו עת המערער היה בן 26 והמתלוננת בת 15 בלבד, וחסרת ניסיון באופן ניכר. העדויות השונות מלמדות כי המערער ניצל את פערי הכוחות אלה לטובתו וראתה במתלוננת חוץ הנutan לשימושו. כך, למשל, לאחר שהמתלוננת שבה לחיק המערער בתום חמישה חודשים בהם שהתה בבית הורייה, היא הושמה בחדר נפרד בבית הורי, לא הורשתה לצאת מהבית, והמערער נהג לבוא לחדרה רק כשרצה רקיים עמה יחס מיין (ר' עמ' 30 ש' 32; עמ' 180 ש' 28; עמ' 108 ש' 109-108; וכן עדות האם בעמ' 52 ש' 26 לפרטוקול). טענה נוספת שהעללה המערער היא שלא ידע כי בנישואיו למתלוננת הוא עבר עבירה. מעבר לכך שא-ידעת החוק אינה פוטרת מעונש, המערער עצמו העיד כי חש שקיימת בעיתיותנושא גילה של המתלוננת. כן ראוי לציין כי במקרה דומה בעבר הורשו בגירים שנשאו קטינה ונידונו למספר חדש מסר (ראו לדוגמה: ע"פ 53/57 קפליאטו נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד וא 498 (1957); ע"פ 801/99 אלישוב נ' מדינת ישראל (3.2.2000)).

22. סיכום של דברים, שלא מצאת עילה להתערבות במצבה העובدة והמהימנות של בית המשפט המחויז, ולנוכח מסקנותי כי יש לדחות גם את יתר טענותו של המערער, שאין להן אחיזה בחומר הראיות והן אין נוגעות לילבת המעשים המוחשיים לו, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור כלפי גזר הדין

23. המערער טוען שגזר דין חריג ממדייניות הענישה הנהוגת, אך לא סיפק אסמכתאות כלשהן לעניין זה, ונימוקיו המרכזיים נוגעים לתנהלות המתלוננת בעודותה, נשא שהטענות לגבי נדחו לעיל. משכך, לא מצאת שיש מקום להתערב בעונש שהות על המערער. ראשית, לא מצאת כי העונש חמור יתר על המידה. בית משפט זה שב ומדגיש

חדשות לבקרים את מדיניות הענישה החמורה הנהוגת בעבירות מין, והדבר קיביל ביטוי גם בקביעת המחוקק עונש מזערני לעבירות האינוס. בנסיבות המקירה דנא – עבירות מין מרובות, שלוו באלים פיזית, שbowו במתלוננת קטינה, במסגרת הנישואין – יש הצדקה להחמרה יתרה. כפי שצין השופט א' רובינשטיין בע"פ 6428/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (27.12.2010):

"תופעה זו של גברים הנהוגים באלים מינית ופיסית כלפי נשותיהם יש להוקיע מכל וכל ועל בית המשפט לומר בקהל צלול ורם, כי מקוםם של מעשים כאלה לא יכולם בחברה מהוגנת, ומקוםם של עשייהם מאחרוי סורג ובריח (...). קשר הנישואיןណעד להביא ברכה לבני הזוג וברכה לעולם, ועל המשתמשים בו כ'מקום הסמי מן העין' לשם רוע מעלהיהם, לדעת כי יענשו במלוא החמורה. אמנם, בימים עברו קיומ יחסי מין בכפיה בין בני זוג, יכולה היתה לשמש כתענת הגנה. ואולם, זו היא נחלת העבר, וחלהפה עברה מן העולם".

בעניינו הושתו על המערער עשר שנים מסר, בגין כל העבירות ייחדי, מה שנדמה כעונש הולם, גם אם איינו כלל ועיקר, אשר אינו חורג מהמדיניות המחייבת הנהוגת. שנית, לעניין מרכיבות מערכת היחסים והמסרים הלא-עקביים לכארה שמסורה המתלוננת בעדותה בנושא עבירות המין, בית משפט זה שב והבהיר בפסקתו כי הסכמה ראשונית למערכת יחסים מינית והעובדה שהתקיימו בין השניים בעבר יחסי מין בהסכמה אין בגדר נסיבות מקלט הקשורות ביצוע העבירה ואין בהן כדי להפחית מחומרת המעשים או מחומרת העבירות. (ראו והשוו: ע"פ 7212/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.1.2016); ע"פ 7951/05 הנזכר לעיל, פסקה 34; עניין אקווע, פסקה 36; ע"פ 5203/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (23.6.2016); ע"פ 1079/16 מדינת ישראל נ' נחמן, פסקה 24 (1.8.2016)). שלישיית, אין לקבל הטענה שבית המשפט הינה באופן שני, בהתבסס על אימוצו את כתוב האישום קלשונו, כי מדובר במעשים בהיקף גדול יותר ממה שעולה מהעדויות השונות. מקריאת כתוב האישום וכן מעין בהכרעת הדין מובן כי הכוונה אינה למעשים שנעשו באופן שגרתי במשך שנה, אלא למעשים שנפרשו על פני שנה, כאשר במהלך אותה שנה התרחשו, מטבע הדברים, "הפסכות" באותו זמן בהם בני הזוג לא היו יחד. הכוונה היא, שבמסגרת שגרת חיים של הזוג ביצע המערער במתלוננת את המעשים האמורים בדבר שבשגרה. ודוק: מעין בחומרים השונים עולה כי במצבם בני הזוג ביחיד חמישה חודשים לערך, ובהכרעת הדין בית המשפט ציין במשפט שמדובר ב"תקופה של מספר חודשים" (עמ' 22 שם), משמע אין כל ספק שבית המשפט היה מודע להיקף הזמן הרלבנטי הן בשלב הכרעת הדין, הן בעת מתן גזר הדין. לבסוף, המערער טוען שהוא על בית המשפט להתחשב ברצונו להתגרש מהמתלוננת כנסיבה לקלוא, על-פי הוראת סעיף 4 לחוק גיל הנישואין. סוגיה זו לא נתבררה, וממילא אין לה משקל משמעותי ביחס לעונש הכלול שהושת.

סוף דבר, לו תישמע דעתו הערעור ידחה, כך שפסק דין של בית המשפט קמא (על שני חלקיו), יותר על כנו.

אני מסכימן להוות דעתו של חברי השופט צ' זילברטל.

אני מצטרף גם להערכתי בפסקה 11 בהתייחס לביקורת ערכאת הערעור על ממצאי מהימנות עדויות של קורבנות
עבירות בגין (וראו בענין זה הערתי בע"פ 6986/13 אוחיון נ' מדינת ישראל (25.6.2015)).

שפט

השופט מ' מזוז:

אני מסכימים.

שפט

לפיך הוחלת כאמור בפסק דיןו של השופט צ' זילברטל.

ניתן היום, כ"ג בשבט התשע"ז (19.2.2017).

שפט

שפט

שפט